

MAGYAR MŰSA.

Költ. Bétsben 7. Novemberben 1787.!

Relánd Adorjánból. IX-dik Alagya. Pest 1787 8bris.

Az el-távozott Galatéa.

Uj-át el-ment, 's itt lakni Galatéa meg-szűnt ?

A' Gyönyörűséget ferge vele el-tűnt ?

Hát, kegyetlen, örök panaszra büntette

Azt, kivel szerelme tartós frigybe tette ?

Más szeretőt választ, meg unvánn engemet ?

Más vífzi el nekem ajánlott kintsemet ?

Más öleli fejér karjait karjával ?

Lábát titkos módon más nyomja lábával ?

Balúl jövendőző Szerelmem így tanít,

Távol lételemben mindeneket gyanít.

Ki a' Szeretőknek tudja tsalárdságit,

Mindenütt félteti mások ravaszságit.

Eneklő szájának Isteni hangzatja

Mást fog tsudálatni, más fülét mŰlatja.

Ah! hányszor sétálgat árnyékos berkekre,

Idegen kaláuzt követvénn ezekre ?

Ki, habzó elméjét a' mezőn szédíti,

'S ezer tsal-vetéssel pártjára téríti:

M m m m

Tám

Tám bús firalmához könyvét-is öntheti,
 Illy mesterségekkel ötet meg-ejtheti.
 Ah! hányszor kínálja ez álnok, Teával,
 Által-adásában játszván az újjával?
 Es, a' melly ki-telik ennek elméjétől,
 Uj mesterségeket tanul vendégétől.
 A' fel-tett étkekből midőn mások esznek,
 Titkos szerelmekkel ezek elégesznek.
 Szemöldöke szóllván jelekkel titkosfan,
 Nyög, sóhajt; nem mervén sóllni világofsan.
 Mivel nem engedi egyfizerre szerelme
 Hogy szavának legyen alkalmas értelme.
 'S vallyon Galatéa mit hajt mind-ezekre?
 Meg-állhat e' enyi intselkedésekre?
 Talám gyarló szívét uj szikrája gyulytja.
 'S örökös járomra önnön nyakát nyúlytja.
 Hogyha tsendes éjjel fénylik az ezüst Hóld,
 'S Ahoz, melly ragyogó lángokat az ég tóld;
 Edy idegen férfi' tsábító szavára
 Hívatván; megy a' Ház leg-felső tájára.
 Tuduillik, az Eget hol közel nézhetik,
 Leányom a' felsőbb házakra vitetik.
 Es, ha talám meg-tsúfz edgy gráditson lába,
 Miként kap hozzája karja hamarjába?
 'S Olelésére nyúl kartsú derekának,
 A' menyeeiek-is mellyet kívánnának.
 Talám gyöngy szájának rézsáit-is, kedve
 Ellen szedi? Az én tsókjaimat szedve!
 Lásodj istentelen! ah! hagyj békét ennek!
 Féld boszfzuállását a' nyilas Istennek!
 El-vesztedre rohanz! tüzem' mért illeted?
 Szentség-törő fejed' menykövel ütteted!!!
 Oh! ha panaszimat szívem ki-önthetné!

De

De úgy, hogy panaszim' csak ez edgy érthetné!
Hogy egyedül néki áldozott szívemet
Biztatná, 's ditsérné erős hiveségemet!
Oh edgy éjj! óh melly fok nappalokkal fel-érsz,
Melly Lelkemnek enyi örömöket ígérsz!
Vonja-meg bár a' Hóld rezgő világait,
Rejtse minden tsillag fényes sugárait;
Setét éjj, fetétség azt el-nem borítja,
Kire Galatéa sugárit fordítja.
Gyöngy Hóld! bár bosszankodj, hogy ezt kell hal-
lanod,
Tisztább ez Te nálad, szükség meg-vallanod!
Tisztább! 's fáklyárait szebben ragyogtatja,
Olthatatlan tüzet midön villogtatja,
Mint az ég kárpitján az amaz önnön magok
Örökös lángjával lobogó Tíllagok!
Oh én Fényem! kinek víg ölelésétől
Tiltatom az Egek rám mért Végzéfétől!
Midön Te erántád reményem, 's félelmem,
Egymást szüntelenül fel-váltó gyötrelmem.
Akár emlékezz még róllam; akár Téged
Már el-fogott hideg feledékenységed;
Tölem mindazáital e' belém rejtett tűz
Rólad félejtkezést mind vég nélkül el-űz.

Xdik *Alagya. Levél Galatéához.*

U elkemnek edgy része, Galatéa! ha még
L Rélándoddal gondolsz, 's hozzám szerelmed ég;
Ha még a' maradok állandó szívedben,
A' kinek tartattam jelen lételedben:
Vedd-el, a' mit írok reszkető kezemmel,
M m m m 2 'S még

'S még kezemnél inkább refzkető szivemmel !
 Bús elmém kétséges szílvézfzszel kánykódik,
 Mint ki ellenkező úttal bajlódik.
 Mert most képzél, hívenn emlékezni Téged,
 Most ismét, meg-bánni ajánlott hívséged,
 Most, Galatéa-is mondom, sóhajtgatja
 Önnön szeretőjét, 's tüzem apolgatja.
 Majd ismét panaszlok, hogy máshoz hajlandó
 Álhatatlan tüze, 's hite változandó.
 Gyanakszom, tám gyúlvánn idegen szikrákkal,
 Mást fog bóldogítani házasi fáklyákkal,
 Kérkedik edgy, vagy más, hajdani tziimerrel,
 Nagy hírű Öseit elő-rakja szerrel.
 Ekes Palotáit költi mint akarja,
 Sok Asíriai Ofzlapa, 's Ugarja,
 A' Világot, mellyre vágyna kevélyfége
 Hozzá-teszi; 's hogy fok gyöngyei bővsége.
 Ah magamé! 's vallyha igazán a' lenne !
 A' mérhetetlen kints Tenéked mit tenne ?
 Mit a Nagy Név, mellyet lelsz tám edgy embernél ?
 Meg-ne tsábíttafsál ! ezekkel mit nyernél ?
 Nem elégíti meg ez, a' kívánságot,
 A' bővség nem könyít nevelt szomjúságot,
 Mi a' tüzes Vénus, az igaz Szerelem,
 A' tréfa, melyben nints tsalárdfág, 's férelem,
 A' víg enyelgések, tsókok, nyájajságnk,
 'S még a' szeretőknek ha mi kívánságok :
 Ha mind ezek eránt ítélni tudhatnál,
 Elöttem fenkitől el-nem ragadtatnál.
 Semmi Nevek tőlem el-nem választnának
 Sem uj lángok máshoz benned nem gyúlnának,
 Kupidó ruhátlan, Vénus meztelen.
 Gyöngy, arany szerelmet venni elégtelen.

Párist,

Párist, bár halandót Enőne szerette,
A' Klárusi Isten' eleibe tette.
Egi szekereből Fébét le-vonhatta
Edgy Pásztor, ki juba nyáját hajtogatta.
Kit nem hajthata-meg sem égi eredet,
Sem kints; meg hajthatta az erős szeretet.
Minden sem ér semmit lám a' Szerелеmben!
A' szeretés tehet itt mindent mindenben.
E' gazdagíthat-meg egyedül bővséggel,
Mérhetetlen kintstsel és gyönyörűséggel.
Te maradsz én gondom. Képed szépségében,
Ejjel nappal répzik érzésim tükrében.
Néha jó barátim rám jönnek felesen,
'S meg-támadnak; mit ülsz mondvánn, itt reftelsen?
Mit töltöd bús élted' hervasztó gondokban?
Kövefs minket, fetálj a' zöld árnyékokban;
Szemeid a' fok szép Szüz gyönyörködése,
Edgy's más vidám dolog bús völtöd kergése.
Eppen! gondolom én, én udvaroltassam,
A' kies házakat én gyakorolgasam,
Edgy, kívánságim:ól óh felettebb meszsze
Hellyheztetett szállás amaszt el-rekeszse!
En más kedvét; másét Galatéa várja?
Galatéa, Venus Isten-afszony Párja!!!
Edgynek ezek közzül tűnt vala szemébe
A' Galatéa Név, toll-játék rendébe;
Bámúl a' játékból le-köttetett Versen,
Eként árulod-el magak, úgymond nyersen!
Ki e' Galatéa? mindjárt tudakoza,
Tévelygő gyanúja ezeket fel hoza.
Még-is ezer között edgyet ki-nem talál.
Oh! ki tsak tudomra méltó lángom valál!!!
Gyakran tévedezek sivatag homokon,

Es

Es le-heveredem sovány parlagokon.
 Az Erdő, melly közel-való zöldségével
 Várofunkat tartja gyönyörűségével,
 Mellyeket tapodtunk edgyütt hajdanába,
 Nyögésimet gyakran szedi zúgásába.
 Hol a' Panaszzkodó madárkákat velem
 Panaszimat sirva zengeni képzelem.
 A' lágy Gesztenye fák Neveddel ott álnak,
 Neveid Nevemmel melly szépen tarkálnak!
 Edgy a' többek között berümmel kérkedik,
 Diszemre kevélyen nővénn, emelkedik.
 Balgatag, a' fáknak ott beszélek járva,
 Ott Panaszlok, mint edgy meg-sebefült árva:
Kit, hogyha bizonyos remény nem ujítja,
 Hogy meg-érkezésed még meg-vidámitna,
 A' Stixet meg-ufzván siralmos árnyékom,
 Leltem volna eddig nyugtató hajlékom.
 Ott nyomozom gyakran hajdani ösvényed,
 'S Helyjeid, mellyeket kedvelt a' te kényed.
 Hányfszor előzőm ott a' reggel Hajnalát?
 Hányfszor végzi rajtam a' Nap hivatalát?
 A' le-szállt-harmattól nedves fűszálokat,
 Mellyben reggelenként úztatják magokat,
 Mintha esetemet siratnák, úgy költöm,
 'S Forrásként reájók én-is könyvem töltön.
 Tegnapi Nap' midőn mentem ez Hellyembe,
 El-vesztett öröim' juttatta eszembe,
 Mellyeknek el-vesztén sokáféhajtozva,
 Illy szókra nyitottam szájam' siránkozva:
Erdő 's Mező! Tempét szememnek himező!
 Gyönyörűségimet tudó Erdő 's Mező!
Kedvellett árnyékokok! áldottak légyetek!
 Hól edgy nedvesítő Patakkal tsergetek!

Ha

Ha a' Fülemléle kedveteket hozza,
Melly fíró Panasznak magát fel-áldozza:
Mi tilt, hogy kedvesen vegyétek ugyan azt,
Edgy búfúlt Szerető ha önt gyászos panaszt?
Jaj! mely kinofs Végzés üldözi forfomat
Mint néktek; Nap nélkül én töltöm napomat!
Ti ékességteket a' Tél ha le fosztja,
Ej ékességeket a' Tavasz ki-osztja.
Már az én világom hogy sötétbe merült,
Egész esztendeje, vízfűza még sem került.
Vízfűza került néktek, szépségtek tavaszfűza!
Nékem tart még Telem: e' szivem panaszfűza!
Már a' Napnyúgotti szellők meg-érkezve,
A' ti árnyéktokon fúvnak lengedezve.
Minékünk bár fúvnak Napnyúgotti szelek,
Nints meg-jövedele örömünknek velek!
A' vakmerő Nimfa el-hagyta hazáját,
Szélveszes szelekre bízván vitorláját.
Az Istenek adják, hogy jó szerentsével
Meg-jött Galatéám', meg-érkezésével.
Még e' zöld ág alatt fokszor tsókoltafson,
'S karjaimnál fogva velem sétálhafson!
Vagy a' zöld páfitonn ennek árnyékában
Le-heveredhefsen lankadozásában!
Akor én, (ha ugyan élnek ők hírekben)
Hóltom utánn élő énekes versekben,
Akor igyekezem titeket hirdetni,
A' keső Unokák előtt betsültetni!
Oh Artatlan zöltség eleven berkei!
Oh kedvesem méltán kedvelt rejtekei!!!
Igy szóllek én: mellyre a' nagyfa gajával
Rá-intett, 's jelt adott ingadozásával.
Erzém s' jó jelre oszlani gyötrelmem,

Távozott elmémből kétséges félelmem.
 Már akor úgy tettszett, hogy visszfa kaptalak,
 Bár távol vagy most-is, kívánatos Alak!
 Eddig hazontalan minden fogadálom,
 Te nem tellyesi ed buzgó tühajtálom.
 Jöjj-meg hát kedvesem! ne késteld kedvünk et!
 Jöjj-meg, tellyesítsed lassú reményünket!
 Mi oka hogy kéfel? régi tüzed szünt e?
 Vagy ki azt táplálja szemedbe más tünt e?
 Mellyet bár nem hiszek; van tölle félelmem,
 Félteti szüntelen ostromló szerelmem.
 Te, kérlek írj, hogy még rólam emlékezel!
 Írj; hanemha magad elébb meg-érkezel!
 Ezer bátorságos móddal Te írhatnál.
 Melly bódog vólnék én, ha Te így szólhatnál!
 Mert Levelem nélkül edgy hajos sem menne,
 Hívfégeit tohnátsa minden gálya lenne.
 Végre, tsókot adok e' bé-zárt Levélre,
 Tsókot; mellyet bizok Napkelleti szélre,
 Míg nem nálam nélkül Leányom kezére
 Ervén; jusson Ura kívánt örömére.
 Talám, ha még szíve vágyik Relándjához
 Levelem ragadja kláris ajakához,
 Ajaki le-szedik ezek' részetskéjét,
 Irigylem irásim' ilyen szerentséjét.

XI-dik *Alagya.* *Galatéához való óhajtozás:*

Melly ujult fájdolom tsigázza szívemet?
 Melly fok út ragadoz tétova engemet?
 Hova mégyek? hátúl a' főveny térfégek,
 Elöl a' rettentő tengeri mélyfégek.

(A' többi következik.)